

Слънцето вече надничаше надъ върховетъ на градински овошки. По лавицата на трема квачка, съ току що излупени пиленца, закжтка малкитъ си; пчели отъ кощеритъ край плета забръмчаха изъ саксиитъ; а пъкъ въ сѣнчаститъ клони на тъмни габари се боричкаха врабцитъ и веселитъ имъ чуруликания оглушаваха градината.

Зачука и църковната камбана за утрenna молитва.

— Каква идилия! — възкликна Боянъ Андреевъ. Чудно хубаво е на село!

— Нека закусимъ, че да яхнемъ конетъ, да ви разведе изъ нивята—ще се забравите отъ радостъ!—отвърна Петъръ Габара.

Младитъ сърбаха топълъ чай и се усмихваха. Тъ не мислѣха, че старитъ вече знаеха за тѣхната нощна разходка.

— И азъ искамъ да дойда, татко, — се обади Койка.

— Ти ще останешъ да помагашъ на леля си, — забележи бащата, — а надвечерь, можемъ да впрѣгнемъ файтона и четиримата да си направите разходката.

Койка не помена повече. Тя знаеше, че бащина приказка на две не става.

— А! ама вие свършихте! — забеляза лелята, кога видѣ, че Боянъ и Стойко ставатъ. Още по единъ чай, че до обѣдъ ще огладнѣете.

— О, не! — противѣше се Боянъ Андреевъ, кога старата леля наливаше други чай. — Не, не, ни глътка!

— Недей, моля ти се ѝ отказва, — се намѣси, съ насмѣшка Койка, — че ще я разплачешъ.

Лелята почна да се смѣй.

До като се разправяха за закуската — ратай извика отъ доле, че конетъ сж готови и мжжетъ поеха по стълбата на доле.